

at ordne Noget ved en almindelig Lov, som maatte anses at indeholde en authentisk Fortolkning af, hvad der staar i Grundloven. Jeg gaar ud fra, at Ingen af os vil være af afvigende Mening om, at det, der er bestemt ved Grundloven, ikke ved en authentisk Fortolkning kan forklæres paa anden Maade end ved Sagttagelse af, hvad § 95 i Grundloven bestemmer med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal følges, og man vil altsaa strax kunne indse, at Aarsagen til, at jeg kan gaa med Lovforslaget og med Udvalgets Mæltal, ligger i, at det ikke forekommer mig, der her kan være Tale om en saadan authentisk Fortolkning, som kunde nødvendiggjøre Anvendelsen af § 95, eller for at sige det endnu mere bestemt, at der slet ikke her er Tale om en saadan authentisk Fortolkning af, hvad der ved Grundloven er fastslaaet som bestemt Regel. Var der Spørgsmaal om at forandre den Bestemmelse, at den, som staar i privat Ejendomsforhold, ikke kan være valgberettiget, vilde jeg jo ikke et Dieblit tvivle om, at en saadan Forandring ikke lod sig gennemføre ved almindelig Lov, men det, som gjør, at jeg kan gaa med Lovforslaget, er, at det ikke gaar ud paa at forandre den nævnte Bestemmelse i Grundloven, hvorimod det kun gaar ud paa at forklare, hvad der skal forstås ved et saadant Ejendomsforhold, som kan bringe Grundlovens Bestemmelse dertil til Anvendelse. Vi maa dog vist alle erkjende, at der navnlig paa dette Sted i Grundloven er Tale om saadanne Forhold, som ikke til enhver Tid kunne vedblive at være netop de samme, som de vare, da Grundloven blev givet. Man maatte dengang som nu have et Begreb om, hvad privat Ejendomsforhold egentlig vil sige, men Begrebet om privat Ejendomsforhold lader sig ikke til en bestemt Tid slaa saaledes fast, at det skal kunne gjælde evindeligt. Det hører til de Forhold, som under det borgerlige, det daglige Livs Udvikling i større eller mindre Omfang maa undergaa Forandring, saaledes at det, der for en Snes Aar siden maatte betragtes som et saadant Ejendomsforhold, nu kan have forandret sin Karakter paa en saadan Maade, at det ikke længere har denne Beskaffenhed. Jeg tror ogsaa, at vi have et Bevis for de betydelige Forandringer, der kunne foregaa med Hensyn til Forstillingerne om, hvad det Væsentlige er ved Ejendomsforholdene, i de Omstændigheder, der have fremkaldt det foreliggende Lovforslag. Udviklingen er nemlig mere og mere gaaet i den Retning, at det, der tidligere, naar En stillede sine Kræfter til en Andens Naadighed, nærmest havde Udseende af et egentligt Ejendomsforhold, nu er gaaet over til snarere at faae Karakteren af et Familienforhold, og hvis dette Lovforslag med de Endringsforslag, som indeholdes i Betænkningen, maatte blive til Lov, tror jeg, det vil lede til, at det Ejendomsforhold, som Grundloven, da den udkom, havde for sig, mere vil komme til at gaa over til at være et Familienfor-

hold. Der er en Omstændighed, som bestyrker den Mening, jeg har maattet danne mig om den authentiske Fortolknings Forhold til det, hvorom her er Tale, og det er den, at man i 1854, altsaa 5 Aar, efterat Grundloven kom ud, har indladt sig paa i en almindelig Lov at give Bestemmelser, der netop paa samme Maade eller i alt Fald paa en lignende Maade kunne siges at indeholde en authentisk Fortolkning af Grundlovens Bestemmelse; jeg sigter her til Lyndeloven. Den kaldes Lyndelov, og om man end ikke vil antage, at den i fuldeste Omfang behandler Ejendomsforholdene, angaar den dog den væsentligste Del deraf, og den bestemmer, saaledes som Udsprøeren før havde Leilighed til at fremhæve, at et Forhold, der stiftes paa kortere Tid end een Maaned, ikke er noget Lyndeforhold. Dette er netop et Bevis paa, hvorledes den almindelige Lovgivning kan være opfordret til at træde til for at give en nærmere Bestemmelse om det Ejendomsforhold, som Grundloven har for sig ved sin Bestemmelse. Det forekommer mig altsaa, at vi allerede have et foregaaende Tilfælde, i hvilket den almindelige Lovgivning er traadt til og med Hensyn til en Grundlovsforskrift har givet en nærmere Bestemmelse, som er beslægtet med den, det foreliggende Lovforslag sigter til at tilveiebringe. Jeg haaber at have gjort klart, at jeg, hvis der var Tale om en authentisk Fortolkning af selve Grundlovens Bestemmelse i dens hele Omfang, ikke kunde anse det for rigtigt at give den ved almindelig Lov, men at det borgerlige, det private Livs Udvikling giver tilstrækkelig Berettigelse til at sige, at der her ikke er Tale om en authentisk Fortolkning af den Art, som nødvendiggjør den vidtløftige Fremgangsmaade efter Grundlovens § 95. Det er ogsaa i Dag, blevet fremhævet, at man ikke kan lægge nogen Vægt paa, at der allerede tidligere gennem Valgloven i enkelte Tilfælde er sket Forandringer med Hensyn til Grundlovens Bestemmelser. Jeg vil ad den samme Betragtningssvei, som jeg nu her har gjort gjældende, sige, at det er rigtigt, at man i Valgloven har givet saadanne Bestemmelser, uden at de kunne kaldes authentiske Fortolknings af Grundloven; men i ethvert Tilfælde er det afgjort, at man heri har et Exempel paa, at en almindelig Lov nærmere har bestemt, hvad Grundloven udtaler. I Valglovens § 5, som det erede Medlem, der danner Mindretallet (Rimestad), nylig omtalte, gives der saaledes en Forskrift med Hensyn til Grundlovens Bestemmelse om, at den, som ikke har Naadighed over sit Gods, ikke er valgberettiget, idet dette deri er betegnet saaledes, at den, som staar under Bærgemaal, eller hvis Bo er under Fallitbehandling, ikke er valgberettiget. Det erede Mindretallet bemærkede nu rigtignok, at denne Bestemmelse i Valgloven ikke gaar ud paa i det Hele at fortolke Grundloven, men at den kun angaar det enkelte Punkt, at den ikke er valgberettiget, som